

[Aksel Larsen.]

land, som formentlig også har sagkyndige, mener den ikke er sikker, så skal man dog ikke herved erklære: vor mening skal være gældende, og den skal Sverige, Norge og Finland værgø acceptere. Men ministeren har selvfølgelig ret i, at vi skal tage skyldigt hensyn til den danske sagkundskab. Her står jeg med et udklip af Aktuelt for den 15. marts, hvor afdelingsforstander Jørgen Müller, statens veterinære serumlaboratorium, erklærer:

„Det er rigtigt, at karantæneordningens ophævelse medfører en større risiko for, at der kommer rabies ind i landet ... men risikoen er efter min opfattelse ikke stor.

Risikoen er dog til stede, fordi det vil være forbundet med betydeligt administrativt besvær at føre kontrol med vaccinebestemmelserne ved grænseovergangene i turisthøjsæsonen. Dertil kommer, at hunde godt kan være smittebærere, selv om de er vaccineret. Er de nemlig først smittet, hjælper en vaccine ikke. Den kan højst udskyde det tidspunkt, da sygdommen kommer til udbrud.“

Det forekommer mig, at dette indicerer, at påstanden om, at vaccinen er absolut sikker, ikke er helt saglig.

Ministeren sagde nu, at man måtte have en ny lov, fordi loven af 1954 siger, at landbrugsministeren kan påbyde sådanne foranstaltninger, som han skønner egnet for at forhindre, at der kommer smitsomme sygdomme hertil. Men så kræver det jo ingen lovændring. Så kan ministeren blot påbyde andre bestemmelser end dem, der er påbudt i bekendtgørelsen af 19. februar. Han siger, at mit forslag deler landet og befolkningen i to dele. Skal det være så stærkt, så var det jo delt i to dele i forvejen ved de særlige bestemmelser, vi havde for Sønderjylland, og det krævede landbrugsministeren ikke nogen ny lov for. Hvorfor skal det så være nødvendigt nu, hvor landbrugsministeren har besluttet sig til at udvide spærre-zonen?

Endelig rekommandationen fra Nordisk Råd. Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at det, Nordisk Råd har sagt, er, at der skal samarbejdes imellem de nordiske lande, og at man skal søge at nå til en ensartet bestemmelse om karantæne, vaccine osv., og

det skal man forhandle om. Det er det, Nordisk Råd henstiller. Det, man fra dansk side har gjort, er uden forhandling, efter at rekommandationen er vedtaget i Reykjavik, at ændre nogle bestemmelser og stille svenskere, nordmænd og finner over for fuldbyrdede kendsgerninger. Vi har besluttet at åbne for hunde fra det rabiesramte sydlige udland. Så kommer den svenske, norske og finske reaktion, som er fuldt forståelig. Det forekommer mig, at ministeren her ikke har forsøgt i ringeste måde at dokumentere, at man har haft nogen art forhandling. Man har kun bureaukratisk, skriftligt, meddelt myndighederne i Finland, Norge og Sverige, at vi agter at gøre sådan og sådan. Det er måske den mest alvorlige fejl, der er begået.

Men når ministeren nu kan se, at det, der selvfølgelig er det væsentligste, er at værne dette land imod rabiessmitte, og det gælder om at finde ud af, hvorledes vi gør det på den mest lempelige måde og med størst mulig hensyntagen til de tilstande, der var i forvejen, ja, så kan vi vel godt komme til at forhandle sagligt om det i udvalget. Jeg glæder mig over ministerens tilsagn, for sådan opfattede jeg det, om, at udvalget selvfølgelig også kan få lov til at høre den sagkundskab, som har stået bag ministeren og påvirket ham til at træffe de beslutninger, han hidtil har truffet.

Landbrugsministeren (Peter Larsen): Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men føler trang til at svare på hr. Aksel Larsens sidste bemærkning og også bemærkningerne fra før om årsagen til, at Emdrup Dyrehospital ikke ville fungere som karantæne-station. Jeg har ikke villet gå ind i en debat om, hvorvidt denne mide, husflåt, kan bekæmpes eller ej, men det springende punkt i sagen er, at Emdrup Dyrehospital er et privat dyrehospital, som staten havde en aftaleordning med, og vi var ikke i stand til at få denne aftaleordning forlænget. Vi var ikke i stand til med så kort varsel, som det måtte kræves, at etablere en anden karantæne-station, og det tal, jeg oplyste i mit svar til hr. Aksel Larsen tidligere, at en ny karantæne-station ville koste 4-5 millioner, har jeg i og for sig ingen grund til at anfægte eller korrigere i dag på den baggrund, hvorpå de blev nævnt. Vi havde ikke